

Žízeň

V Birkenau panuje při rozdělování polévky i nápojů takový chaos, že když se s plechovou miskou v natažené ruce dostanu na řadu, už nic nezbývá.

Nepila jsem několik dní. Trpím žízní. Rty mám rozpraskané, jazyk oteklý a smysly naprosto omámené. Kdyby tu nebyly kamarádky a nezabránily mi v tom, vrhla bych se na první louži vody, kterou bych uviděla. Zorničky mám rozšířené, pohled stále vyděšenější, vypadám jako šílená.

Musela jsem ztratit vědomí, protože si nevzpomínám na nic, jenom jsem cítila, jako by se mi navracel život.

Ucítila jsem pár kapek vody. Odkud se vzala? To jsem se dozvěděla až později. Na pomoc mi přišly neznámé spoluvězeňkyně a právě včas mě zázrakem zachránily. V mé paměti nemají jména ani obličeje. Nevím, jestli zemřely, nebo žijí. Vím jen, že jim vděčím za život.

Viděla jsem kamarádky, jak z nich kvůli dehydrataci vyprchává život. Aniž jsem si toho byla vědoma, strčila jsem jednou do jedné z takových koster, co v sobě měla ještě trochu života. Ta bytost ucítila dotek a pohnula nohou. Bolestná vzpomínka. Nemohla jsem jí nijak pomoci, na to bylo už příliš pozdě. Já jen měla tenkrát víc štěstí.